

စိုစိုလှမ်းလှမ်း
တမ်းတမ်းတာတာ

အခန်း (၁)

ပွင့်လန်းလျက်ပါ ကုမုဒြာ

ညှို့ဓာတ်ပါသော လရိပ်ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အလိုလို တက်ကြွလာသည်။ ။ ကုန်းနိမ့်ချိုင့်လေးဆီမှ အေးမြသော ကန်ရေပြင်ကလည်း လက်ယပ်ခေါ်နေသလိုပင်၊ ဖြူနီဝါစုံလင်လှသော ကြာပန်းရောင် စုံလေးဆီမှ လည်း သင်းပျံ့သောရနံ့များက လေသင့်သည့်အခါတိုင်း မွှေးပျံ့နေ၏။

‘ဟင်...’

အားမလို အားမရ စိတ်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချကာ နောက်ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ သည် ။

အစ်မကြီး နုနုကြွယ်မှ စည်းချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်လာသော အသက်ရှူသံနှင့် တစ်ဖက်ခန်း ကျူထရံတစ်ချပ်ခြားနေသည့် ဖခင်ထံမှ ဟောက်သံကို ကြားနေရသည် ။

ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ကြွကာ တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်ပြီး သုံးပေခန့် သာသာမြင့်သော မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

‘ဖုတ်’ခနဲ အသံမြည်သွားသည် ။ နားပါးသော ဖေဖေများ နိုးသွားမလားဟု အသာငြိမ်ကာ နားထောင်မိ၏။

သို့သော် ဖေဖေ၏ ဟောက်သံကား စည်းချက်မှန်နေဆဲ၊ ထို့ကြောင့်

အသာခြေဖွနင်းပြီး ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများကြောင့် လေးတစ်ခါ မှောင်တချို့ နှင့် လရောင် ကွက်တိ ကွက်ကြား အလင်းရောင်လေးကို ကြည်နူးစွာ ကြည့်ရင်း ရေကန်လေး ဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည် ။

အေးမြသော ည၏ လေပြည်လေညင်းကား ညအိပ် ဝတ်ထားသော ဖလံထည်ပါးလေးကို ထိုးဖောက်လာကာ ရင်ထဲအေးစိမ့်သွား၏။

လသာသော ဆောင်းညကို ဆုဆုဝေ နှစ်သက်မိသည် ။ ညဘက်၌ လမ်းလျှောက်နေရန် အစဉ် အမြဲ ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည် ။ သို့ရာတွင် မိခင်နှင့် ဖခင်၏ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများကြောင့် မိုးချုပ် သည် နှင့် တံခါးပိတ်ကာ ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ကြရသည် ။

ဆုဆုဝေ မအိပ်ချင်သေးပေ သာယာအေးချမ်းလှသော လသာည လေးကို ဥပေက္ခာပြု၍ မအိပ် နိုင်၊ ထို့ကြောင့်ပင် ဖခင်၏ သံမဏိတံတိုင်းကြီး အတွင်းမှ ဖောက်ထွက်ကာ ပြင်ပလောကသို့ လွတ်လပ်စွာ လှမ်းလာခဲ့၏။ အိမ်နှင့်ဝေးသောနေရာတွင် ခြေဖွနင်းစရာ မလိုတော့ဘဲ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ပင် ခုန်ပေါက်၍ ထွက်လာခဲ့မိသည် ။

ဆုဆုဝေ စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းများ ဟူသော ခံစားမှုများ ကို ထူးထူးခြားခြား ခံစားမိလိုက်၏။

‘သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ အိပ်ရတာ နှမြောစရာကြီး’

နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်း ကန်းစပ်နား ရပ်လိုက်၏။ သစ်ပင်ရိပ်များ လွတ်ကင်းကာ လရောင်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနေရသော ကန်ရေပြင်မှ ကြာပန်းလေးများကား ငွားငွားစွင့်စွင့် လှပ နေကြသည် ။

‘ဟယ်...’

အမှတ်မထင် ရောင်စုံကြာပန်းများ အလယ်မှ ကြီးမားသော ကြာဖြူ ပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကို မြင် လိုက်သောအခါ ဆုဆုဝေ နှုတ်ဖျားမှ လန့်အော် လိုက်မိ၏။

‘ဒါ...ဒါ။ ကုမုဒြာ...ကုမုဒြာ’

‘ကုမုဒြာ ကြာဆိုတာ လူသူမနီးတဲ့ တောထဲမှာ ရှိတယ်၊ နေ့ဘက်မှာ မပွင့်ဘူး၊ ညဘက်မှာ ပွင့်တယ်၊ ဒါတောင် လရောင်မြင်မှ ပွင့်တာကွဲ့၊ လ ပြည့်နေ့ ညတွေမှာ ဆို ပိုပြီးလှတယ်’

အဘွားအို၏ စကားကို ကြားယောင်လာကာ ထိုကြာပန်းဖြူကြီးကို ခူးလို၍ ဆုဆုဝေ စိတ်ထဲတွင် ချက်ချင်း ယောက်ယက်ခတ်သွား၏။

‘မမကြီးကို နှိုးပြရမယ်၊ ရအောင်ကို ခူးမယ်’

ကန်ပတ်ပတ်လည်တွင် တုတ်အတိုအစ ရှိလိုရှိငြား ရှာဖွေလိုက်၏။ မတွေ့။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ ဆောင်းချမ်းချမ်းတွင် ချွေးများ စို့ထွက် လာ လေသည် ။

စောစောက ကြည်နူးနှစ်သက်စွာ ခံစားနေသည့် လရောင်ကိုလည်း သတိမရတော့၊ လွတ်လပ် ခြင်း၏ အရသာကိုလည်း အေးချမ်းစွာ မခံ စားနိုင်တော့ပေ။

မိမိအဖို့ ကုမုဒြာ ကြာကိုသာ ဇောတငမ်းငမ်းနှင့် လိုချင်နေမိ၏။

ကန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်အုပ်ထဲမှ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ချိုး၍ ဆွဲယူရလျှင် ကောင်းမည် ဟု တွေးမိပြီး သစ်ပင်များ ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့

သည် ။

အနည်းငယ် ကိုင်းနိမ့်သော သစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ခိုတွဲ၍ ကျိုးထွက်သွားစေရန် ဟီးလေးခိုကာ ဆွဲလိုက်၏။

‘အမယ်လေး၊ ခုမှ ခိုင်နေလိုက်တာ’

သစ်ပင်အစိမ်းမို့ ဆုဆုဝေ၏ အားကလေးနှင့် ချိုးသည် လောက်ကိုပင် မမှုပေ။ ဆုဆုဝေမှာ လက်လျှော့ပြီး သစ်ကိုင်းချောက်များကို ပင်ခြေအောက်မှာ ရှာဖွေလိုက်၏။

‘လိုချင်ပြီဆိုရင် မရတော့ဘူး၊ ဟယ်...တွေ့ပြီ’

ချုံနွယ်တစ်ခုပေါ်တင်နေသော သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်သည် ။ ထိုသစ်ကိုင်းမှ အရွက် ခြောက်များကား ချုံတွင် ကပ်လျက် ကျန်ခဲ့ပြီး ဂျိုးဂျိုးကျွတ်ကျွတ် အသံမြည်သွား၏။

ဝမ်းသာအားရနှင့် တရဲရဲ အသံမြည်နေသည် ကိုပင် မမှုတော့ဘဲ သစ်ကိုင်းချောက်ကို ဆွဲ၍ ပြေး လာလေသည် ။

‘မမကြီးပဲ ပြရမှာ ပဲ၊ မေမေ့ကိုတော့ ပြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ပြလိုက်ရင် ခိုးထွက်မှန်း သိနေဦး မယ်’

တိတ်ဆိတ်သော ညတွင် သစ်ကိုင်းဆွဲသံ တရဲရဲကိုပင် သတိမထားမိနိုင်အောင်ပင်၊ ဆုဆုဝေ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးများ ဝေနေပြီး ရင်ထဲမှာလည်း ကုမုဒြာကို ရတော့မည် ဟူသော အသိကြောင့် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ရှားနေသည် ။

‘ကဲ...လာစမ်းဟဲ့၊ ရှားပါးကုမုဒြာ၊ ငါမြင်ဖူးတယ်ဆိုတာကို တစ်ကမ္ဘာလုံး သိအောင်ကို ခူးပြ ရမယ်၊ ဟင်း’

ကန်စပ်တွင် ထိုင်ကာ သစ်ကိုင်းနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်၏။

‘ဟယ်...သီသီလေး လိုတော့တယ်၊ ဟာကွာ၊ ဒီရေကနက်သလား မသိဘူး’

ဆုဆုဝေက ရှေ့သို့ ကုန်းကုန်းလေးလုပ်ကာ ရေကန်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟေ့’

‘အမေ့’

‘ဗွမ်း’

ရုတ်တရက် လန့်ပြီး ရေကန်ထဲသို့ မှောက်လျက် ကျသွားသည် ။ ရေအောက်သို့ မမြုပ်မီတွင် မိမိဆံပင်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ရစ်ပတ်ကာ ဆွဲယူလိုက်သည် ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

‘အား၊ နာလိုက်တာ’

ဆုဆုဝေ၏ ဆံပင်ကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ပါလာသော်လည်း ဆံပင်ကို ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရ သောကြောင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး နာကျင်သွား၏။

‘နာလိုက်တာ၊ အရမ်းဆွဲတာပဲ’

မကျေမနပ်နှင့် ဆွဲတင်သူကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

လရောင်အောက်တွင် မျက်နှာကို မသဲမကွဲ မြင်ရသော်လည်း အသားလတ်သော ယောက်ျား လေး ဖြစ်သည့်ပြင် ဖေဖေကဲ့သို့ အရပ်မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းတုတ်ခိုင်သူပင် ဖြစ်၏။

‘ဒီလိုမှ မဆွဲရင် မင်း မြုပ်သွားမှာ ပေါ့ကွယ်...ရေကန်က အနက်ကြီးပဲ’

‘ဘာလို့ နောက်က အော်လိုက်တာလဲ’

‘မင်း လိမ့်ကျမှာ စိုးလို့ ပေါ့’

‘အော်လိုက်လို့ ကျတာပါ။ နို့ မဟုတ်ရင် မကျဘူး သိလား’

ဆုဆုဝေက မကျေမနပ်နှင့်ပြောရင်း လေတစ်ချက်အဝှေ့တွင် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းသွား၏။ အေးစက်နေသော ကန်ရေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသည် ။

‘ရော...ရော...ဒီဂျာကင်လေး ခဏခြုံထားနော်...မင်းလိုချင်တဲ့ ပန်းကို ကိုယ်ခူးပေးပါ့မယ်’

သူက မိမိကိုယ်ပေါ် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သော သားရေဂျာကင်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေမိသည် ။ သူ့ကိုယ်ငွေ့မှာ လွန်စွာ နွေးထွေးပါလားဟု ပင် တွေးမိလိုက်၏။

‘ကဲ...ဘယ်ပန်းယူမှာ လဲ’

‘ဟိုမှာ လေ...ကုမုဒြာပန်း’

‘ဘယ်မှာ လဲ ကုမုဒြာ’

သူကပင် အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ကန်ရေပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဟိုမှာ လေ...ကြာပန်းကြီးကြီး အဖြူကြီးဟာ ရော...အဲဒါ ကုမုဒြာလို့ ခေါ်တာသိလား၊ လရောင်မြင်မှ ပွင့်တာ လူသူမရှိတဲ့ တောထဲမှာ မှ ပွင့်တာ’

ဆုဆုဝေက လူတတ်လုပ်ကာ ဝင့်ကြားစွာ ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်ဖက်လူမှာ ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဒါဆို မင်းနဲ့ ငါက လူမဟုတ်ဘဲ နတ်တွေလား၊ ဒါမှ မဟုတ် သူယောင်မယ်နဲ့ ဇော်ဂျီလား’

‘ဟာ...ပေါက်ကရံ’

ရုတ်တရက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူထူသွားသည်။ ။ ဘွားအုံ ပြောသော ပုံပြင်ထဲကကဲ့သို့ သူယောင်မယ်နှင့် ဇော်ဂျီတို့ အတွဲ ဆိုသည် ကိုတော့ ဆုဆုဝေလည်း သိသည်။ ။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူပဲ ဟု ဆုဆုဝေရင်ထဲမှာ တွေးမိပြီး သူ့အား မကျေမနပ်နှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။

‘ကဲ...သူယောင်မယ်လိုချင်တဲ့ ကုမုဒြာကို ဖေဇော်ဂျီက ခူးပေးမယ် နော်၊ လူတွေကြားထဲ တော့ ယူမသွားပါနဲ့ တော်ကြာ လူနဲ့ရလို့ ပျောက်သွားဦးမယ်’

ဆုဆုဝေရင်ထဲ အသည်းယားသွားသည်။ ။ ထိုသူက ဆုဆုဝေ ရှာဖွေထားသော သစ်ကိုင်း ခြောက်ဖြင့် ကုမုဒြာကြာကို လှမ်း၍ ဆွဲယူနေစဉ် ...

‘ဟေ့’

အော်လည်း အော် လက်ကလည်း ထိုသူ့ကျောကုန်းကြီးအား တွန်းချလိုက်၏။

‘ဗွမ်း’

ရေထဲသို့ တွန်းချပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးလားသည်။ ။ တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်မှ သတိရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသော ကန်ရေပြင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဟယ်...သူ... သူ... ပြန်မတက်နိုင်တော့ ဘူးလား’

ချက်ချင်း တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ပြန်ပြေးဆင်းလာကာ ရေပြင်ထဲ
ငုံကြည့်ရင်းက...

‘သူရေ ... သူရေ ... သူ’

တစ်ကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း ရေကန်ထဲသို့ ရှာကြည့်သေးသည် ။
မတွေ့သောအခါ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ ရှိုက်ငိုလိုက်ရင်း...

‘ဒုက္ခပါပဲ ... သူမြုပ်သွားပြီထင်တယ်၊ ဆုဝေ ... ဆုဝေ ...
အစလွန်သွားတယ် ဒုက္ခပါပဲ’

ကယောင်ချောက်ချားနှင့် အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးလာသည် ။ ‘သူ ... သူ
သေပြီလား၊ တကယ် သေသွားပြီလား’

* * * * *

‘သေသွားပါပြီဆိုနေမှ ဘယ်လိုလုပ် သေသလဲဆိုတာ သူက သိမှာ
လဲကွာ’

‘အား’

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟီးသွားပြီး ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်ရာ တ
စ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက် ခဲနေကြောင်း သိရ၏။ နားထဲတွင် နားစွန်နား
ဖျား ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် လေးလံနေသော မျက်လုံးကို အား
ယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

‘ဒီကိစ္စကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြုံဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ မ
သိဘူး၊ လူသေမှုဆိုတာ ရဲကိုတိုင်ရမှာ ဘဲ’

‘ရဲတိုင်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘ညဦးပိုင်းထဲက သေနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘အိုး’

ဆုဆုဝေမှာ ကယောင်ချောက်ချား အော်လိုက်ရင်းက ရုတ်စုရုတ်စုနဲ့ လာသော လူအုပ်ကြီး ရှိရာသို့ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ လူစုမှာ ထမ်းစင်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ထမ်းလာသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဘာပါလိမ့်ဟူ၍ သိချင်စေနှင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။

‘အမယ်လေး’

ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ပုံရက်သား လဲကျသွားလေသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရေစိုရွဲနေသော လူသေအလောင်းကြီးအား လူတစ်စုက ထမ်းလာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

* * *

‘ငါ... အစကတည်းက ပြောသားပဲ မိန်းကလေးတွေကို တောထဲ
တောင်ထဲ မခေါ်သွားနဲ့ လို့ ငါပြောစကားမှ နားမထောင်ကြတာ’

ဘွားအုံပါးစပ်မှ တစ်မျှစ်တောက်တောက် ပြောပြီး အိပ်ရာထက် လှဲ
နေသော ဆုဆုဝေ၏ နဖူးမှ စ၍ ခြေဖျားအထိ ရေမန်းနှင့် သပ်ချပေးနေ
သည်။ ။ ပါးစပ်မှ ‘ဖွ...ဖွ...ဖွ’ဟု မန်းရင်းက ‘ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရ
ဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ’ဟု မန်းမှုတ်နေ၏။

ဆုဆုဝေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချစ်ချစ်တောက်ပူလောင်နေသည်။ ။
မိခင်ဒေါ်ပန်းရီနှင့် အစ်မ ကြီးနုကြွေကမူ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆုဆု
ဝေ၏ အိပ်ရာနံဘေးတွင် ထိုင်လျက် ငိုနေကြ၏။

အပူရှိန်ကြောင့် ခေတ္တမှီ နီးနေသောအခါ ဘွားအုံက ရင်ဘတ်ပေါ်သို့
စောင်ခေါက်လေး ဖိပေး ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြ၏။

အိမ်ပေါ်ထပ် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ စားပွဲတစ်ခုပေါ်တွင် ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲ
ထိုးထား၏။ ထိုပွဲမှ အမွှေးတိုင်များက တလူလူ ပျံဝဲသကဲ့သို့ ဦးတင်မော
င်ကျော်၏ ဆေးလိပ်မှ မီးခိုးများကလည်း တလူလူ ဝေ့ဝဲနေလေသည်။ ။

အိမ်တွင်းအုန်းကိုလည်း ပွဲပေးထားသည်။ ။
ပဲခူးတလိုင်းနတ်ကိုလည်း ပွဲပေးထားသည်။ ။ စားပွဲ ပေါ်တွင် လက်ဖက်
ကိုးပွဲ၊ ပန်းကိုးပွဲနှင့် အမွှေးတိုင်နံ့များကလည်း တစ်အိမ်လုံး စူးရှပျံ့လွှ
င့်နေ၏။

ဦးတင်မောင်ကျော်က နှာခေါင်းကိုရှုံ့လိုက်သည်။ ။ မွန်သလိုလို ဖြစ်လာသဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း လာပြီး အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဘာရယ်မဟုတ်၊ ရေနံဝနေပြီဖြစ်သော ခြောက်ပတ်လည် တိုင်ထူတွင် နွယ်တက်နေသော စက္ကူပန်းပင်အရွက်စိမ်းများကို မကျေမနပ်နှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံက အုတ်ဖိနပ်ဆီသို့ရောက်သွားသည်။ ။ အုတ်ဖိနပ်ကို ဆေးဝါသုတ် ထားသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများ စွာကြာနေသဖြင့် ဆေးများ ပျက်ပြယ်ကာ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် သာကျန်နေ၏။ ထိုအုတ်ဖိနပ်ခြေရင်းတွင် အပုံလိုက်စုနေသော ခြေတောင်ပို့ လက်တစ်ဆုပ်စာကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်၏။

‘ယုယုဆွေ ...ယုယုဆွေ’

ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဒေါသသံဖြင့် ဆောင့်၍ ထွက် လာလေသည်။ ။ အသံ မှာ လိုသည် ထက် ပိုကျယ်သွား၏။

‘ရှမ်း’

‘ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...ကလေးနိုးတော့မှာ ပဲ’

ယုယုဆွေ၏ ထူးသံနှင့်အတူ အဘွားအိုက စုတ်သပ်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ သူ၏ အချစ် တော် မြေးထွေးလေး ဆုဆုဝေခန်းသွားမှာ ကိုအလွန်စိုးရိမ်နေသည်။ ။

‘ဟင်း...သည်းကိုသည်းတယ်’

‘ဖေဖေ’

ယောက္ခမကြီး၏ အဖြစ်သည်းပုံကို မကျေမနပ် နှင့်ကြည့်ရင်း နှုတ်ဖျားမှ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ခြတောင်ပို့လေးကိုသာ သဲသဲမဲမဲစိုက်ကြည့်နေစဉ် ယုယုဆွေ၏ တိုးညှင်းသောခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခ နဲလှည့်လိုက်၏။

ပါးစပ်တွင် ခဲထားသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖြုတ်ကာ ခြတောင်ပို့ကို ညွှန်ပြလိုက်သည် ။

‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ခြတက်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ နင်အိမ်မှာ နေပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွား... ရေနံဆီနဲ့ ဆားယူလာခဲ့’

‘ဟုတ်’

ယုယုဆွေ ကမန်းကတန်းလေး လှည့်ပြေးသွားသည် ။ ဦးတင်မောင်ကျော် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏။

မိခင် ဒေါ်ပန်းရီက ယုယုဆွေဝင်သွားရာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ လိုက်ဝင်ကာ...

‘နင့်အဖေက ဘာတဲ့ လဲ’

‘ခြတက်လို့ တဲ့ ၊ မမြင်ဘူးလားလို့ ဆူနေတယ်’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ညည်းကိုအိမ်မှာ ထားခဲ့တာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြည့်ဦးမှာ ပေါ့’

ယုယုဆွေက ဆားထည့်ထားသော စဉ်အိုးထဲ လက်နှိုက်ကာ မကျေမနပ်နှင့် အောက်နှုတ်ခမ်း ကိုဖိကိုက်ရင်း ရေနံဆီပုလင်းကို ရှာဖွေလိုက်သည် ။ မတွေ့...

‘ရေနံဆီပုလင်းရော မေမေ’

‘အလိုတော်...ညည်းကနည်းသည် မို့လား၊ ရှာပါလား’

ယုယုဆွေမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာဖွေကြည့်သည် ။ မီးဖိုခုံအောက်မှ ထင်းကြားထဲပါမကျန် ရှာသည် ။ မတွေ့ရသောကြောင့် မိခင်အား မမေးတော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ဘက်မှ ထွက်လာကာ အစ်မကြီး နုနုကြွေကို ရှာဖွေလိုက်၏။ မတွေ့ရသဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်တက်လာ၏။

စိတ်ရှုပ်လာသောကြောင့် အားပါးတရပင် အော်ခေါ်ပစ်လိုက်ချင်သည် ။ သို့ရာတွင် မိန်းက လေးက အသံကျယ်ကျယ်မပြောရဟူသောစည်းကမ်းကြောင့် မခေါ်ဝံ့။

‘မမကြွေ’

မိခင်နှင့် ဖခင်ကို မကျေနပ်သမျှ အေးဆေးသော အစ်မကြီးထံသို့သာ စုပုံ လာလေသည် ။

‘ဪ...ယုဆွေကတော့ ရေနံဆီပုလင်းကို ရှာလိုက်ရတာ နှံ့နေတာပဲ၊ သူ ယူသွားတာကိုး’

နုနုကြွေက ကြမ်းတိုက်နေရာမှ ခေါင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်လျက်...

‘ဘာလုပ်မလို့ လဲ ယုဆွေ၊ မမ အခုမှ ယူတာပါ’

‘အခုမှ ဖေဖေက ယူခိုင်းလို့ ရှာရတာနှံ့နေပြီ’

‘သွားသွား...မြန်မြန်ယူသွားလိုက်’

ဖေဖေဆိုသည် နှင့် နုနုကြွေကို ရေနံဆီပုလင်းကို ယုယုဆွေက ကမန်းကတန်း လှမ်းပေးလိုက် သည် ။

‘ယုယုဆွေ’

အောက်ထပ်မှ ဖခင်၏ အော်သံ ဟိန်းထွက်လာသဖြင့် ယုယုဆွေက

လှစ်ခနဲ ပြေး လာပြီး...

လှေကားပေါ်မှ ဆားထုပ်နှင့် ရေနံဆီပုလင်းကိုကိုင်ကာ ကမန်းက တန်း ပြေးဆင်း လာလေ သည် ။ အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်ကို လှေ ကားနှစ်ဆစ်ချိုးထား၏။ ပထမတစ်ဆစ်ချိုးတွင် အရှိန် နှင့် ပြေးဆင်း လာပြီးမှ ဒုတိယတစ်ဆစ်ချိုးရောက်သော်...လှေကားထစ် သုံးထစ်ကို အရှိန်သတ်၍ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခြေချော်၍ ဖင်ထိုင်ရက်ကျ လာလေ၏ ။

ဖခင်၏ ခြေရင်းမှာ ပုံပုံလေး ဖြစ်နေသည် ကို ဦးတင်မောင်ကျော်က မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ငုံ့ကြည့်ရင်း...

‘ထစမ်း...နာသွားပြီလား’

ရေနံဆီပုလင်းကို ဆွဲယူကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ယုယုဆွေ ချိုင်း မှ မလိုက်၏။ ဖခင်၏ ဆွဲမမှုကြောင့် ယုယုဆွေမှာ အရပ်ကလေးလိုပါ လာသည် ။

‘မ... မနာပါဘူး ဖေဖေ’

ဖခင်အား ကြောက်၍ လား နာ၍ လား မသိပေ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ ကာ အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ယုယုဆွေ...မိန်းကလေးဟာ ဣန္ဒြေနဲ့ မသွားဘူး၊ နင်တို့ သားအဖ ကမ္ဘာပျက်နေတာနဲ့ ဟိုမှာ ငါ့မြေးနိုးသွားပြီ၊ ကလေးက သိပ်ဖျားနေတာ၊ တအားလန့်သွားပြီပေါ့’

အဘွားအိုက မကျေမနပ်နှင့် လှမ်းပြောလိုက်သောကြောင့် ဦးတင် မောင်ကျော် ဘာမျှမပြော ဘဲ ယုယုဆွေအား ဒေါသမျက်လုံးနှင့်ကြည့် ကာ...

‘ရေနံဆီပုလင်းယူတာ ဒါလောက်ကြာရသလား’

‘ဟို...မမကြွ ကြမ်းယူတိုက်နေလို့ ’

‘ဘာ... ဒီလောက်ရှားတဲ့ ရေနံဆီကို ကြမ်းယူတိုက်တယ်ဟုတ်လား
တော်တော် ခေါင်းမရှိတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ မီးမလာတဲ့ အခါ မီးမွှေးဖို့
ထားထားတာကို ကြမ်းယူတိုက်ရတယ်လို့ ဒီဇယ်နဲ့ တိုက် ပါလား၊ အရီ...
အရီ လာစမ်း’

ယောက္ခမက ဘယ်လောက် ဟန့်ဟန့် ဦးတင်မောင်ကျော် အသံက
ဟိန်းထွက်လာမြဲ ဖြစ် သည် ။

အဘွားအုံက သူ့အိပ်ခန်းကို ပိတ်လိုက်၏။ အဘွားအုံသည် ဖျားနေ
သော မြေးမငယ် ဆုဆုဝေ အား အောက်ထပ်မှာ ခေါ်သိပ်သည် ။ ဒီအပြ
င် မြေးများကို အဖျားကူးမည်စိုး၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာသိပ်ခြင်းဖြ
စ်သည် ။ ထိုမြေးအတွက် အဘွားအုံ သည်းသည်းလှုပ်နေ၏။ အဘွားအုံ
အား အဘွား အုံ၏ တူမဝမ်းကွဲ မသန်းက စောင့်ရှောက်ပေး၏။

အရီ... မင်းသမီးတွေကို ပြောမထားဘူးလား၊ ရေနံဆီနဲ့ ကြမ်းတိုက်
ရတယ်လို့ ကွာ... ရေနံဆီ ရှားတယ်ဆိုတာ သူတို့ က မသိဘူးလား’

‘ကျွန်မပြောထားပါတယ်၊ သူတို့ က ဒီဇယ်နဲ့ တိုက်တာကြေးတင်လို့
ဆိုပြီး ရေနံဆီနဲ့ တိုက်ကြ တာပါ’

‘တောက်... တော်တော် ဇယားရှုပ်တဲ့ ဟာတွေ နောက်တစ်ခါဆို ရေ
ဝတ်နဲ့ အုန်းခွံနဲ့ ပဲ တိုက်ပ စေ၊ သွား... သွား... မင်းသမီးကြီးကို
သွားပြောစမ်း၊ ဟာ... ဒီကောင်မလေးကလဲ ခွက်တစ်ခုခုနဲ့ ယူလာ တာ
မဟုတ်ဘူး ၊ ဆားနဲ့ က တစ်ခါတည်း ဖျော်လာပေါ့၊ သွား နို့ဆီခွက်သွား
ယူစမ်း၊ ဒီခြံတောင်ပို့ က တစ်အိမ်လုံးကို မျိုသွားမယ်၊ ဘာမှတ်လဲ’

ဒေါသကြီးသော ဦးတင်မောင်ကျော်က ဇနီးကို ပြောပြီး သမီးလက်
ထဲမှ ဆားဆုပ်လာသည် ကိုပါမကျေမနပ်နှင့် လှမ်းဆူနေစဉ် ဘွားအုံက
ပြေးထွက် လာပြီး...

‘ဟဲ့...ဟဲ့...အဲဒါကိုမဖျက်ကောင်းဘူး၊ သိုက်ကပေးမှာ လာဘ်ဟဲ့၊
လာဘ်... မဖျက်ပါနဲ့ ’

‘အို... အမေကလဲ... တစ်အိမ်လုံးပြိုကျမှာ ကို လာဘ်လုပ်နေသေးတယ်၊
အယူတွေ လုပ်မနေ စမ်းပါနဲ့ ’

ဦးတင်မောင်ကျော်က ပြောပြောဆိုဆို ရေနံဆီကို ခြံတောင်ပေါ်သို့
လောင်းချ လိုက်လေ၏။ ဘွားအုံက ရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့်ဖိကာ...

‘မင်း အဲဒီလို တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်နေသလား မင်းတို့ အတွက်ပြောတာ
မောင်တင်မောင်ကျော်... အခုလောလောဆယ်တော့ ကံနိမ့်တဲ့ ငါ့မြေးငယ်
လေးမှာ ပဲ လာထိနေတယ်၊ ငါ့စကား နားမထောင်တော့ တောထဲ
ခေါ်သွားတာ ဖြစ်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟာ...အဲဒါ သူ့ဘာသာသူ ရေစိုအဝတ်ကို မလဲဘဲ အအေးမိပြီး ဟို
အလောင်း သွားမြင်လို့ လန့်ဖျား ဖျားတာပဲဗျာ ဘာဆိုင်လို့ လဲ’

‘ဟဲ့... တိုးတိုး တိုးတိုး... မြေးလေးကြားသွားပြီး ကြောက်သွားဦးမယ်
ကွယ်... မင်းကလဲ’

အဘွားအုံမှာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြန်လှည့်ကာ သူ့မြေးထံ ပြေးသွား
သဖြင့် ခြံတောင်ပို့ အကြောင်းစကား ပြတ်သွားလေပြီ။

ဦးတင်မောင်ကျော်က ယုယုဆွေ ယူလာပေးသော နို့ဆီခွက်ထဲသို့
ဆားထည့်ကာ ရေနံဆီအ နည်းငယ် လောင်းလိုက်၏။ စောစောက
ယောက္ခမပြောစဉ် ရွဲ့၍ ခြံတောင်ပို့ပေါ် လောင်းချမိသည့် ရေနံဆီများ

ကို နှမြောမိသေးသည်။ ။

‘နေရာတကာရှုပ်တယ်’

ပါးစပ်မှ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ခြတောင်ပို့ပေါ်သို့ ဆားဖျော်ပြီးသား ရေနံဆီကို လောင်းချလိုက် ၏။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... လာကြစမ်း၊ လာကြစမ်း၊ ဒီကို လာကြစမ်းပါ မြန်မြန်’

အဘွားအုံ၏ အလန့်တကြား အော်ခေါ်သံကြောင့် ဦးတင်မောင်ကျော်အပါအဝင် ဒေါ်ပန်းရီ ရော ယုယုဆွေပါ အဘွားအုံ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။ ။

‘သမီးသတ်တာပါ ဘွားအုံရယ်၊ သမီး ရေထဲတွန်းချလို့ သေသွားတာ ပါ ဟီးဟီး... သမီးပြော တာကို မယုံကြဘူး၊ သမီး တကယ်ပြောတာပါ ဟီး’

ဆုဆုဝေကပြောရင်း ငိုနေလေသည်။ ။ အဘွားအုံက ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ ခေါင်းရင်းရှိ ရေဖန်ခွက်ထဲမှ ရေများ နှင့် ပါးစပ်မှ တစ်တွတ်တွတ်ရွက်ကာ ဆုဆုဝေကိုယ်ပေါ်သို့ တောက်ချနေ၏။

‘အာ... အမေကလဲ ဒီလောက်ဖျားနေတာကို ရေတွေနဲ့ သွားတောက်တော့ ပိုအအေးမိတော့မှာ ပေါ့ဗျာ’

ဦးတင်မောင်ကျော်က ချွေးသုတ်ပဝါကို လှမ်းယူကာ ဆုဆုဝေမျက်နှာပေါ်မှ ရေစက်များကို လိုက်သုတ်ပေးလိုက်၏။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဘုရားရေတွေ၊ နင် အဲဒီလိုလိုက်သုတ်တော့ ဘယ်သိဒ္ဓိမြောက်တော့မလဲ’

‘ဟာ... နောက်မှ ရေဖျန်းဗျာ အခု ဆေးတစ်ခွက်တိုက်ရမယ်၊ အရီ...

ရေခွေးသွားယူ... ကော်ဖီ ပါဖျော်ခဲ့’

‘ဟဲ့... ဆရာမောင်ဆေးနီမှုန့်ကို ခုနကပဲ တိုက်ထားတာ သူက ငန်းဝင်နေတာ’

‘အမေကဗျာ’

ဦးတင်မောင်ကျော်က စိတ်ရှုတ်ရှုတ်ဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဤယောက္ခမနှင့် သူ ဘယ်တော့မှ စိတ်တူကိုယ်တူ မဖြစ်ပေ။ အစဉ်အမြဲ ဆန့်ကျင်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါသကြီးပုံချင်း တော့တူသည် ။

ယခု ဆုဆုဝေကိစ္စတွင် ဦးတင်မောင်၏ စိတ်ထဲ၌ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်ဆရာဝန်မှ မခေါ်ဘဲ ဘွားအုံဆေးနှင့်ပင် အသာကြည့်နေရ၏။

ဆုဆုဝေတစ်ကိုယ်လုံး ရေရွဲနေလျက်က အိပ်ပျော်သွားသည် ကို လည်းကောင်း၊ ဆုဆုဝေဝတ် ထားသော သားရေဂျာကင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆုဆုဝေက လူတစ်ဦးအားရေထဲသို့တွန်းချခဲ့သည် ဟု အပြောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူ့အတွက်တွေးစရာများ ပင် ဖြစ်နေလေသည် ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုနေ့မှာ ပင် ကန်ရေထဲမှ ရေနစ်သေသော အလောင်းကိုတွေ့ကြသည် ။

ဆုဆုဝေလည်း တွေ့သည် ။ ထို့ကြောင့် သူမက မိမိသတ်ပါသည် ။ မိမိတွန်းချပါသည် ဟု ကယောင်ချောက်ချား ပြောနေသောကြောင့် အလုပ်သမားများ မရိပ်မိခင် ငန်းဖျားသည် ဟု ပြောကာ အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ရ၏။

‘သူပါပဲ ဖေဖေလိုပဲ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီး၊ ရုပ်တော့ သမီးသေသေချာချာ မမှတ်မိဘူး၊ သမီးကို ပန်းခူးပေးနေတုန်း သမီးကစပြီး တွန်းချလိုက်တာ

ဆုဆုဝေ၏ စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ ဆုဆုဝေပြောသော သစ်ကိုင်းခြောက် ကိုလည်း ထိုကမ်းစပ်တွင် တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကုမုဒြာကြာကိုတော့ မတွေ့ရပေ။

‘တောက်...ဒီကောင်မလေးတွေကို ဒီလောက်ထိန်းနေတာတောင် ညဘက်ထွက်ပြီး တစ်ခါ ယောက်ျားလေးနဲ့ သွားတွေ့သေးတယ်၊ ပြီး တော့ သူက စပြီး တွန်းချတာတဲ့ ၊ ဘယ်အချိန်က တွေ့ကြ သလဲ မသိဘူး၊ တောက်’

ဦးတင်မောင်ကျော်က ‘တောက်’တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် အလောင်းကို ဆေးရုံပို့ကာ ဆေးစစ်ချက်ယူနေစဉ်မို့ ဦးတင်မောင်ကျော်လည်း မဆုံးဖြတ်တတ်ပေ။ ထို သားရေဂျာကင်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်အောင်တော့ ဒေါ်ပန်းရီကို သိမ်းခိုင်းထားရသည်။

အကယ်၍ ဆုဆုဝေပြောတာမှန်လျှင် ဆုဆုဝေကြောင့် လူသေရပြီး ဆုဆုဝေသည် လူသတ် တရားခံ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘ဟူး’

သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်ရင်းက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုမှ ပင် မတွေ့ တတ်တော့ပေ။

* * * * *

‘ဘွားဘွားပြောတဲ့ ကုမုဒြာက ဖြူဖွေးနေတာပဲ၊ ကြီးလဲကြီးတယ်လား’

‘အေးပေါ့...အကြီးကြီးပဲ၊ မဒုမ္မာကြာလောက်ကိုကြီးတာ ဒါပေမဲ့ သူက ပဒုမ္မာမျိုး မဟုတ် ပြန်ဘူး’

ဆုဆုဝေ၏ မျက်တောင်လေးများမှာ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။ ကိုယ်ပူကျသွားသဖြင့် ဘွားအုံမှာ သက်ပြင်းချမိတော့သည် ။

ထို့ပြင် ဆုဆုဝေကိုယ်တိုင်ကပင် ဖခင်ဦးခင်မောင်ကျော်မရှိတော့သဖြင့် အနည်းငယ် လွတ် လပ်ပြီး အဘွားအား သူပြောလိုသည့်စကားများကို ပြောပြနေသည် ။

‘သမီးက ကုမုဒြာကို လိုချင်လို့ တောထဲသွားပြီး သစ်ကိုင်းသွားရှာတာ မရဘူး၊ သစ်ကိုင်းကို ခုန်ပြီးချိုးတာ မရလို့ ချုံပေါ်က အကိုင်းချောက်ကိုပဲ ယူရတာ’

‘ဘုရားရေ၊ တောထဲသွားပြီး သစ်ကိုင်းချောက်ကို သွားဆွဲတယ် ဟုတ်လား’

ဆုဆုဝေကတော့ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

‘ညကြီး...’

‘ညကြီးပေါ့ ဘွားကလဲ၊ ညမှ လထွက်တာ၊ လထွက်မှ ကုမုဒြာပွင့်တာပဲ’

‘ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား’

အဘွားအုံက ဆုဆုဝေစကားကြောင့် မသင်္ကာဖြစ်ဟန်ဖြင့် ဆုဆုဝေအား သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး...

‘နုနုကြွေ...နုကြွေ...နုကြွေ’

‘ရှင် ဘွားဘွား’

‘မြန်မြန်လာစမ်းပါ ဒီကို’

မီးဖိုထဲတွင် မသန်းနှင့် ဝိုင်းကူလုပ်နေသော နုနုကြွေက ကမန်းက တန်း ပြေး လာလေ၏။ နုနုကြွေသည် တစ်အိမ်လုံး၏ ပုဏ္ဏားတိုင်မလေး ပင် ဖြစ်၏။ စိတ်ရင်းကောင်းပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ် တတ်သည့်အပြင် လူ တစ်ဖက်သား၏ စိတ်အလိုကို လိုက်လုပ်ပေးတတ်သည် ။

‘ဘွားဘွား’

‘သမီးရယ်... သမီးပါသွားရက်နဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးကို ဂရုမစိုက်ဘူး လားဟင်... သူတစ် ယောက်တည်း ညကြီးမင်းကြီး တောထဲ တောင်ထဲ သွားလို့ ’

နုနုကြွေက မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ...

‘သမီးအိပ်ပျော်သွားလို့ ပါ ဘွားဘွားရယ်၊ နေ့ဘက်မှာ သမီးနဲ့ ပဲ အ တူရှိနေတာပဲ၊ ဒီလို ညဘက်သွားတာကို သမီးလဲ မသိလိုက်လို့ ပါ’

‘ခက်တာပဲကွယ်၊ ဒါကြောင့် တောထဲကို မိန်းကလေးတွေမခေါ် သွား ပါနဲ့ လို့ ပြောတာ ညည်း တို့ အဖေက သိပ်ခက်တာပဲ၊ သူလုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်တတ်တာပဲ၊ ငါတော့ သေချင်တယ်’

အဘွားအိုက အံတစ်ကြိတ်ကြိတ်နှင့် ပြောရင်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး

...

‘နုနုကြွေ ညီမလေးနား ခဏနေနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ဘွားဘွား’

ဘွားဘွားအိုမှာ ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့် ထွက်သွားလေ၏။ သုံးလေးရ

ကံ အပြင်းအထန်ဖျားစဉ် က ဆုဆုဝေနှုတ်ဖျားမှ ကယောင်ချောက်ချား
အော်ဟစ်နေသည် ကို ဂရုမထားမိပေ။

ယခု နေကောင်းပြီးမှ သေသေချာချာ ပြောလာသည် ကိုနားနှင့် ဆ
တ်ဆတ်ကြားရသောအခါ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြစ်ကာ သမီးနှင့် တို
င်ပင်ရန်အတွက် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

‘မမကြွေ၊ ဆုဝေရဲ့ ဂျာကင်ကြီးရော’

ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် နုနုကြွေမှာ တုန်လှုပ်သွားသည် ။ ထိုဂျာ
ကင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆုဆုဝေရော ယုယုဆွေကိုပါ ဖွင့်ဟမပြောရဟု ဖ
ခင်က တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ပင်ထား၏။

‘ဘာဂျာကင်လဲ ညီမလေးရယ်’

‘ဟိုလေ...ရေကန်ထဲလိမ့်ကျလို့ သေသွားတဲ့ သူရဲ့ ...’

‘အို...ပေါက်ရှာရှာကွယ်၊ ညီမလေး အိပ်မက်မက်နေတာပါ၊ ဘာဂျာ
ကင်မှ မရှိပါဘူး၊ မမကြွေ လဲ မသိဘူး’

ထိုအခါ ဆုဆုဝေ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ပြန်၍ စဉ်းစား
နေဟန်တူသည် ။

‘ဆုဆုဝေလေ ကုမုဒြာ’

‘ကဲ...ညီမလေး လန်းသွားအောင် တစ်ရေးအိပ်လိုက်ပါဦးလား၊ ညီမ
လေးဖျားထားတာ အကြာကြီးပဲ၊ အားအင်တွေ ကုန်ခန်းနေတာပေါ့’

‘အခုမှ သတိရတယ်၊ ဆုဝေကို ယုဆွေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဆရာဝန်နဲ့ ပြ
ကြည့်ရင် ကောင်းမလား မမကြွေ’

ယုယုဆွေက အိပ်ခန်းထဲဝင် လာပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် နုနုကြွေရော

ဆုဆုဝေပါ စိတ်ဝင်စား သွား၏။

‘ဘယ်က မိတ်ဆွေလဲ ယုဆွေ’

ယုယုဆွေက မလုံမလဲနှင့် ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘မမကြွေတို့ တောထဲသွားနေတုန်းက ယုယုဆွေ မသန်းနဲ့ ဈေးထဲကို လိုက်သွားရင်း တွေ့ တာ၊ သူက အောင်သစ္စာဆေးခန်းဘေးမှာ ရပ်၊ရပ် နေတယ်၊ မသန်းပေါ့၊ မသန်းကြောင့်ပေါ့’

ယုယုဆွေသည် စကားပြောရင်းက မျက်လုံးလေးများ ရှုန်းလဲ့ လာပြီး ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ် လာလေ သည် ။

‘မသန်းပေါ့၊ ဖိနပ်ပြတ်လို့ အိမ်ပြန်ပြီး လဲတာ ယုဆွေတစ်ယောက် တည်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေတာ၊ သူက လာစားပြီး ယုဆွေ အတွက်ပါ မုန့်ဖိုးရှင်းသွားတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူ့နာမည် က မင်းကြည် ထွန်းတဲ့ ၊ ဒေါက်တာမင်းကြည်ထွန်းတဲ့ ၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကူညီနိုင်ပါတယ် တဲ့ ၊ သူက တောင်ငူမှာ ဆေးခန်းဖွင့်တဲ့ ၊ အောင်သစ္စာ ဆေးခန်းမှာ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန် အောင်ဝင်းနဲ့ အတူတူ ခဏ ဝိုင်းကူ ပေးတာတဲ့ ၊ သူ့ဆေးခန်းက လူများ လွန်းလို့ ပင်ပန်းတာနဲ့ ဒီ လာပြီး ခဏ နားနေတာတဲ့ ’

ယုယုဆွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောပြပြီး ရှက်ပြီးနှင့် နုနုကြွေ၏ အကြည့်ကို မျက်နှာလွှဲလိုက် ၏။

‘ဆရာဝန်က နင့်ကို ဘာလို့ စကားလာပြောပြီး မိတ်ဆက်ရတာလဲ’

‘ဒါတော့ ဘယ်သိမှာ လဲ၊ နင့်ဘာသာ စဉ်းစားပေါ့’

ဆုဆုဝေ၏ အမေးကို ယုယုဆွေက ရှက်ပြီးလေးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက် သည် ။ ညီအစ်မ သုံးဦးမှာ ယခုမှ ပင် အေးအေးချမ်းချမ်း

စကားပြောရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ခါတိုင်း ဖခင်ကြီးရှိလျှင် နေစရာ မရှိတော့ပေ။ ဖခင် မမြင်အောင် ရှောင်နေရ၏။ မြင်ပြန်လျှင်လည်း အပြစ်ဖြစ်မှာ စိုး၍ အသက်ပင် ရဲရဲ မရှူဝံ့ပေ။

‘နင့်နဲ့ တွေ့တာ ဘယ်နှစ်ခါ ရှိပြီလဲ’

နုနုကြွေက ဘာမှ မမေးဘဲ ဆုဆုဝေကသာ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးနေ၏။

‘နှစ်ခါရှိပြီ၊ သူဒီဘက်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း လာတယ်၊ နင်တို့ တောထဲသွားနေတုန်းကပေါ့၊ ဘွားဘွား ဘုရားရှိခိုးနေလို့ ငါလဲ ခြံအပြင်ဘက် မှာ ခဏလေး ရပ်စကားပြောမိတယ်၊ သူ့ငဲ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ထင်တာပဲ’

‘မဆိုးဘူး၊ ရုပ်ရော ချောသလား’

‘အင်း...အရပ်တော့ နည်းနည်းပုသလိုပဲ၊ အသားနည်းနည်း ဖြူသလိုလိုပဲ၊ ငါလဲ မကြည့် တတ်ဘူးဟာ သူ့ကို မကြည့်ရဲဘူး၊ အဲဒါ ဖေဖေ မရှိတုန်း မေမေနဲ့ ဘွားဘွားကိုပြောပြီး အလည်ခေါ်တာပေါ့၊ ဆုဝေရောဂါကိုလဲ ပြရင်းပေါ့’

‘ဆုဝေ နေကောင်းသွားပြီပဲ၊ ယောက်ျား ဆရာဝန်နဲ့ မပြချင်ပါဘူး၊ ရှက်တယ်’

‘မဟုတ်ဘူး လေ၊ အိမ်အဝင်အထွက် ကောင်းအောင်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား မမကြွေရာ’

ယုယုဆွေက အစ်မကြီးအား လှည့်၍ ထောက်ခံခိုင်းလိုက်သော အခါမှ နုနုကြွေ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်လိုက်ရင်း...

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသိရင် မိုးမီးလောင်မှာ

မမကြွ ကြောက်တယ်၊ ဖေဖေက ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့ မှ စကားပြောတာ မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား၊ ယောက်ျားဧည့်သည် ကိုလည်း အိမ်ခေါ်လာတာ မကြိုက်ဘူးလေ’

ဖခင် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိသော နနုကြွေကား ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စွာဖြင့် သတိပေး စကား ပြောလိုက်သည်။ ။

နနုကြွေသည် ရေဆင်းတက္ကသိုလ်တွင် ဒုတိယနှစ် ရောက်နေပြီး ယုယုဆွေကမူ ပဲခူးကောလိပ် ၌ ပထမနှစ် တက်နေ၏။ ထိုသို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ဖခင်၏ စည်းကမ်း ကို ကြောက်ရွံ့စွာ လိုက်နာမြဲဖြစ်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် နနုကြွေသည် ဖခင်၏ စကားကို မြေဝယ်မကျနား ထောင်ပြီး ဖခင်ကွယ်ရာမှာ ပင် ယောက်ျားလေးများကို အခေါ်အပြောမလုပ်ဘဲ ဝေးဝေးရှောင်တတ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်က စကားနည်း ပြီး ရက်တတ်သူဖြစ်သည်။ ။

ယုယုဆွေကမူ ဖခင်ရှေ့တွင် ဖခင်အလိုကျ နေသော်လည်း ပဲခူးကောလိပ်၌ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများ နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သည်။ ။ တင်းကျပ်လွန်းသော ဖခင်၏ စည်းကမ်းကို စိတ်ရှုပ်နေသူပင် ဖြစ်သည်။ ။

‘ဒါပေမဲ့ ဖေဖေမှ မရှိတာ၊ မေမေနဲ့ ဘွားဘွားကို ပြောကြည့်မယ်လေ’

‘ဘွားဘွားကို အရင်ပြောမမဆွေ၊ ဘွားဘွားက ပြောရင်ရတယ်၊ မေမေ့လောက် လက်ပေါက် မကတ်ဘူး’

ဆုဆုဝေက သူမ၏ အဘွားဘက်မှ ဝင်၍ အာမခံလိုက်သည်။ ။ ထိုအ

ခါတွင် မိခင်က အား ကိုးရသော သမီးကြီး နုနုကြွေက...

‘အမယ်၊ မေမေ့ကိုလဲ နားလည်အောင် ပြောရင် ရပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ မမကြွေ ပြောပေး ပါ့မယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေက လမ်းဘေးကမှ မဟုတ်တာ၊ ဂုဏ်ရှိတဲ့ ဆရာဝန်ပဲ၊ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ ညနေစာ လေး ဘာလေး ဖိတ်ကျွေးရင်တောင်ကောင်းမယ်’

‘အင်း၊ ဆွေလဲ အဲဒါ ပြောမလို့’

‘ဒါဆို မြန်မြန်လုပ်၊ မမဆွေ ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်ရင် ဆုဝေ မမဆွေနဲ့ လိုက်နေမယ်၊ ဒီအိမ် မှာ မနေဘူး၊ အားကြီးချုပ်ချယ်ကြတာပဲ’

‘ဟဲ့...ဟဲ့’

ဆုဆုဝေ၏ စကားကြောင့် နုနုကြွေမှာ တံခါးဝမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသော အဘွားအိုကြောင့် ဟန့်တားဖို့ ပင် အချိန်မမီလိုက်တော့ပေ။

‘ဘာတွေ ပြောနေကြလဲ၊ ဘယ်က ဆရာဝန်လဲ’

* * *